

A Fővárosi Ítéltábla dr. Zengődi Zsolt ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek Budai és Kovács Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Kovács Róbert Pál ügyvéd) által képviselt O... Kft. (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. április 16. napján kelt, 69.P..../2010/28. számú ítélete ellen az alperes 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és az alperest arra kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 (Négyszázezer) forintot, valamint ezen összeg után 2009. november 16. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. A felperest kötelezi arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (Százötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltséget. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 300.000 (Háromszázezer) forint kereseti illetékből a felperes 276.000 (Kétszázhetvenhatezer) forintot, az alperes 24.000 (Huszonnégyezer) forintot köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési illetékből a felperes 64.000 (Hatvannégyezer) forintot, az alperes 16.000 (Tizenhatezer) forintot köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint nemvagyoni és 200.000 forint vagyoni kártérítést és ezen összegek 2009. november 16. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 100.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy a NAV külön felhívására fizessen meg az államnak 240.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

A tényállás szerint a felperes a cégnevéből képzett „e...hu” weboldalon - amely 2003. december 29-én időszakos kiadványszerűként nyilvántartásba került - elektronikus kereskedelmi szolgáltatást, vendéglátóipari egységeket népszerűsítő és programajánló tevékenységet folytat, ebből a hirdetőkkal kötött szerződések alapján bevétele származik. A reklámterületen 12 éve van jelen, az

„e...” brand nevet széles körben hozzá kötik, a „e...hu” megjelölésre védjegyvoltalmat is nyert. Az alperes üzemelteti az „e...eu” weboldalt, amelyen 2009. óta ugyancsak vendéglátóipari egységeket népszerűsít és programokat ajánl.

Ismertette az indokolás, hogy a jelen ügyben született jogerős részítélet (Fővárosi Törvényszék 19.P.../2010/6., Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.../2011/4.) megállapította, miszerint az alperes az „eszem-iszom.eu” domain név használatával megsértette a felperes névhasználatához való jogát és egyidejűleg tisztességtelen piaci magatartást is megvalósít a felperes sérelmére. Az alperest eltiltotta a jogellenes névhasználatától és kötelezte, hogy vendéglátóipari reklámszolgáltatását a jövőben más néven kínálja.

A részítéletet követően elbírálásra váró kereset szerint a felperes 2.000.000 forint nemvagyoni és 2.000.000 forint vagyoni kár megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Üzleti hírnevének rontására, az alperesi agresszív üzletkötési gyakorlat folytán saját szolgáltatása negatív irányú befolyásolására és elmaradt hasznára hivatkozott

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elismerte, hogy a sérelmezett honlapon történő hirdetési szolgáltatás nyújtására 2009. október 21. és november 13. között összesen 200.000 forint megbízási díj ellenében 8 céggel szerződést kötött, üzleti titokra hivatkozva további bizonyítékot nem kívánt szolgáltatni. Vítatta a gazdagodást, mert azt a felperes nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta. Döntése alapjául a Ptk. 339. és 361. §-ainak (1) bekezdését hívta fel.

Megállapította, hogy a felperesnek az alperes felróható magatartása miatt felmerült vagyoni és nemvagyoni kára.

Mivel az alperes 200.000 forint vagyoni kárt mutatott ki és a felperes ennél többet bizonyítani nem tudott, így ezt az összeget találta a felperes javára megítélhetőnek.

A nemvagyoni kártérítés mértékét mérlegeléssel 1.000.000 forintban állapította meg, figyelemmel arra, hogy a jogsértés ténye külön bizonyítás nélkül is alátámaszt egy mindenkor ár- és értékviszonyokhoz igazodó kártérítési igényt. Ennek során figyelemmel volt arra, hogy az alperes eljárása alkalmas volt, hogy a felperes üzleti jóhírnevét sértse és szolgáltatásait negatív irányban befolyásolja, magatartása rontotta a piaci esélyeit, hiszen a felperes jóval hosszabb ideje folytatott már azonos területen reklámgyakorlatot, honlapja szélesebb körű szolgáltatásokat kínált, mint a sokkal később piacra lépő alperesi hirdetési oldal. Az alperes terhére értékelte, hogy a tevékenység abbahagyására felszólító 2009. november 16-i levelet követően tovább folytatta a kifogásolt magatartást, az 2010. szeptember 27-én még az interneten elérhető volt és feltehetően csak a másodfokú részítélet 2011. május 5-i jogerőre emelkedését követően fejezte be a felperes érdekét sértő tevékenységét.

Ezt meghaladóan az igényt elutasította, de nem találta nyilvánvalóan eltúlzottnak, mivel a bizonyítékokat részben az alperesnek kellett volna szolgáltatnia. A felperesnek bizonyítási nehézségei voltak a perben, az ezen hiányosságokból eredő hátrányt azonban nem lehet teljes egészében ráhárítani. Ezért a perköltség és az illeték viselése tárgyában az alperes terhére döntött, mert a perre okot adott és nagy részben pervesztes lett.

A kamatról a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint rendelkezett, a felszólító levéltől számítottan.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amiben annak megváltoztatásával a vagyoni kártérítésre irányuló igény elutasítását, a nemvagyoni kártérítés összegének 200.000 forintra való leszállítását kérte. Támadta a döntést a perköltség viselésről rendelkező részében is.

Álláspontja szerint az ítélet tévesen jelölte meg a kereseti kérelemben foglalt igény összegét, ugyanis a felperes eredetileg 5.000.000 forintot követelt, amit később 1.000.000 forint nemvagyoni és ugyanennyi vagyoni kártérítésre leszállított. Ezért a perköltség viselésével kapcsolatos döntés és indoka téves, mert éppen a felperes lett nagy részben pervesztes.

A vagyoni kártérítés körében a döntést és az indokolást elfogadhatatlannak találta. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a bizonyítékot az alperesnek kellett volna szolgáltatnia és ennek nem tett eleget. Ezzel szemben ő minden releváns bizonyítékot előtárt és épp ez szolgált a döntés alapjául. A felperes ugyanakkor nem indítványozta könyvszakértő bevezetését, mulasztása nem szolgálhat az alperes terhére. A felperes nem bizonyította, hogy az alperes bármilyen kárt okozott volna neki és téves a jogalap nélküli gazdagodással kapcsolatos ítéleti megállapítás.

A nemvagyoni követelést továbbra is megalapozatlannak tartotta, mert az elszenvedett sérelemre nem folyt bizonyítás, a mérlegelés során pedig a bíróság rendkívül eltúlzott kártérítést állapított meg. Nem vitatta, hogy a jogsértés megalapozhat nemvagyoni igényt, de bizonyítás hiányában csupán minimális, legfeljebb 200.000 - 300.000 forint összegnek van helye, ezért 200.000 forintra kérte a nemvagyoni kártérítést mérsékelni.

Végül a perköltségre vonatkozó döntést is kérte megváltoztatni akként, hogy a kereseti illeték megfizetésére a felperes legyen köteles, hiszen nagy mértékben ő lett pervesztes.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult azzal, hogy további perköltségigénye nincs. Részletesen nyilatkozott a fellebbezésben felvetett érvekre kifejtve, hogy az abban foglaltak nem szolgálhatnak az érdemében és indokaiban is helyes ítéleti döntés megváltoztatására.

Fellebbezés nem támadta a döntésnek a meghaladó keresetet elutasító rendelkezését, továbbá a nemvagyoni kártérítést 200.000 forint erejéig, ezért az elsőfokú ítéletnek ezt a részét a másodfokú bíróság nem érintette, az jogerőre emelkedett.

A fellebbezés nagyobb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, az abból levont következtetéseivel azonban a másodfokú bíróság nem értett mindenben egyet, ezért a döntés megváltoztatására látott indokot a következők szerint.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek egyebek mellett kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 86. § (2) bekezdés e) pontja akként rendelkezik, hogy a Tpv. 2-7. §-ainak megsértése miatt az érdekelt kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A felperes vagyoni kártérítésre elmaradt hasznára való hivatkozással formált igényt a jogsértésekkel összefüggésben. Helyesen hivatkozott arra a fellebbezés, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes sérelmezett jogsértő magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett és annak mi volt az összege. A felperes az

őt terhelő bizonyításnak nem tett eleget. A perben nem álló F... F... Kft. és C... Kft. csatolt nyilatkozatai azt igazolják, hogy 2009 őszén, illetve 2010. elején az alperes ajánlattal kereste meg őket és az utóbbival szerződést is kötött. A felperes nem ajánlott fel bizonyítást arra, hogy akár a nevezett, akár más társaságok éppen az alperes tevékenysége miatt nem szerződtek vele és ennek folytán bevételtől esett el, és nem volt felperesi indítvány az alperesnél a jogsértést eredményező tevékenységgel összefüggésben a könyvelésből kimutatható nyereség megállapítására sem. Nem osztotta a másodfokú bíróság azt az ítéleti megközelítést sem, amely szerint az alperes által csatolt megbízási szerződésekben megjelölt megbízási díjak, összesen 200.000 forint összegben a felperes kárának felelhetne meg, hiszen a szolgáltatás nyújtásával nyilvánvalóan költségei is merültek fel, aminek vizsgálatára nem került sor erre irányuló felperesi indítvány hiányában. A felperes internetes honlapoldalakkal demonstrálni kívánta a saját és az alperesi szolgáltatás közötti színvonalbeli különbséget, de arra nem tett előadást, hogy az állított magasabb minőséget képviselő megjelenése milyen módon szenvedett hátrányt az alperes tanúsított cselekménye következtében. A kifejtetekre tekintettel a másodfokú bíróság a kár bekövetkeztét nem látta bizonyítottnak, és ennek hiányában a vagyoni kárra irányuló felperesi követelést elutasította.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése előírja, hogy a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nemvagyoni kárát megtéríteni.

A (4) bekezdés alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nemvagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A nemvagyoni kártérítési igény elbírálása során a felhívott rendelkezéseken túl az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatának indokolásában foglaltakra, valamint a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatra is figyelemmel kell lenni. Eszerint a nemvagyoni kártérítés a személyhez fűződő jogában sérelmet szenvedett fél életminőségében, adott esetben üzleti életében bekövetkezett negatív irányú változás ellensúlyozására hivatott. A kártérítés mértékének a névjogi sérelem esetén ahhoz kell igazodnia, hogy a jogsértő magatartás mennyiben hatott ki a sérelmet szenvedett fél társadalmi megítélésére. A nemvagyoni kárigény esetén az elszenvedett sérelem és annak mértékének az igazolása bizonyítási nehézségekkel járhat, így a kialakult egységes bírói gyakorlat szerint nem csak a tételesen igazolt nemvagyoni hátrányok, hanem a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is, köztudomás alapján is elfogadható hátrány bekövetkezte. A sérelmet szenvedő fél azonban nincs elzárva attól, hogy az ezt meghaladó mértékű hátrány bekövetkeztét bizonyítsa.

A fellebbviteli bíróság osztotta azt az ítéleti megállapítást, hogy az újonnan piacra lépő alperes „e...eu” domain név alatti internetes megjelenése önmagában alkalmas arra, hogy a piac azonos szegmensében régebb óta szolgáltatást nyújtó jogi személy megítélését megzavarja. Az internetes hirdetés világában bizonyítás nélkül elfogadható, hogy hátrányt jelent a régebbi piaci szereplőnek, a róla kialakított képre negatív hatást gyakorolhat, ha az új piaci szereplő a más nevéből képzett, már bevezetett névvel lényegében azonos domain név alatt jelentkezik, hiszen a fogyasztók az interneten elsősorban a domain névvel azonosítják a hirdető cégeket. A másodfokú bíróság azonban egyetértett a fellebbezéssel abban, hogy csak köztudomáson alapuló hátrány megállapíthatósága esetében az elsőfokú ítélet szerinti 1.000.000 forint nemvagyoni kártérítés eltúlzott. A másodfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (3) bekezdése szerinti mérlegelésével úgy ítélte meg, hogy 400.000 forint az az összeg, amely figyelemmel a jogsértés tárgyi súlyára, alkalmas a felperest ért hátrányok ellentételezésére és igazodik a bírói gyakorlathoz is. Ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság

ítéletének a nemvagyonai kártérítésre kötelező részét megváltoztatta, és a felperesnek járó nemvagyonai kártérítés összegét 400.000 forintra mérsékelte.

Alappal kifogásolta az alperes a megállapított perköltséget is, noha abban tévedett, hogy a felperes a keresetét 1.000.000 forintra szállította le, mert helyesen ismertette a határozat, hogy a felperes 2.000.000 forint vagyoni és ugyanennyi nemvagyonai kártérítést követelt. A felperes hátrányára megváltozott pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel (4.000.000 forintból 400.000 forint: 90 % - 10 %-os arány) a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint 4/A. § (1) bekezdés alapján a felperes viseli az alperes perköltségét, ami a képviselőjét ellátó ügyvéd munkadíját foglalja magában.

A kereset eredeti összege alapján feljegyzett 300.000 forint kereseti illetékből a Pp. 81. § (1) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint a felperes 276.000 forintot, az alperes pedig 24.000 forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú ítélet fellebbezett részét megváltoztatta.

A nagyobb részben eredményes fellebbezés folytán a Pp. 239. §-a alapján irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a felperest kötelezte az alperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Az 1.000.000 forint fellebbezési pertárgyérték figyelembevételével az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján megállapított, az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-án, 81. § (1) bekezdésén, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazott 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

, 2015. május 19.

Dr. Lesenyey Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági ügyintéző